

اولیور

سمعک می‌زنه

نویسندگان: مورین کسیدی ریسکی
 نیکلاس کلاکو
 تصویرگر: نیکلاس بیبی
 مترجم: شیرین وافری

سازمان اسناد و کتابخانه ملی
 جمهوری اسلامی ایران

داستان‌های رده‌کودک بوی کاغذ (بوکا)

همه حقوق چاپ و نشر برای ناشر محفوظ است.

مدیر تولید: آزاده پورجواد
 چاپ: اول، ۱۴۰۳
 تیراژ: ۵۰۰ نسخه
 چاپ و صحافی: چاپ هنگام
 شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۶۰۷۰-۷۴-۴

تهران، خیابان مطهری، خیابان سلیمان خاطر، کوچه مسجد،
 پلاک ۱۹، طبقه اول، واحد سه، کدپستی: ۱۵۷۸۷۱۵۹۱۴
 تلفن: ۸۸۳۱۹۱۶۴ - ۰۲۱ - همراه: ۰۹۲۱۲۵۷۶۵۹۳

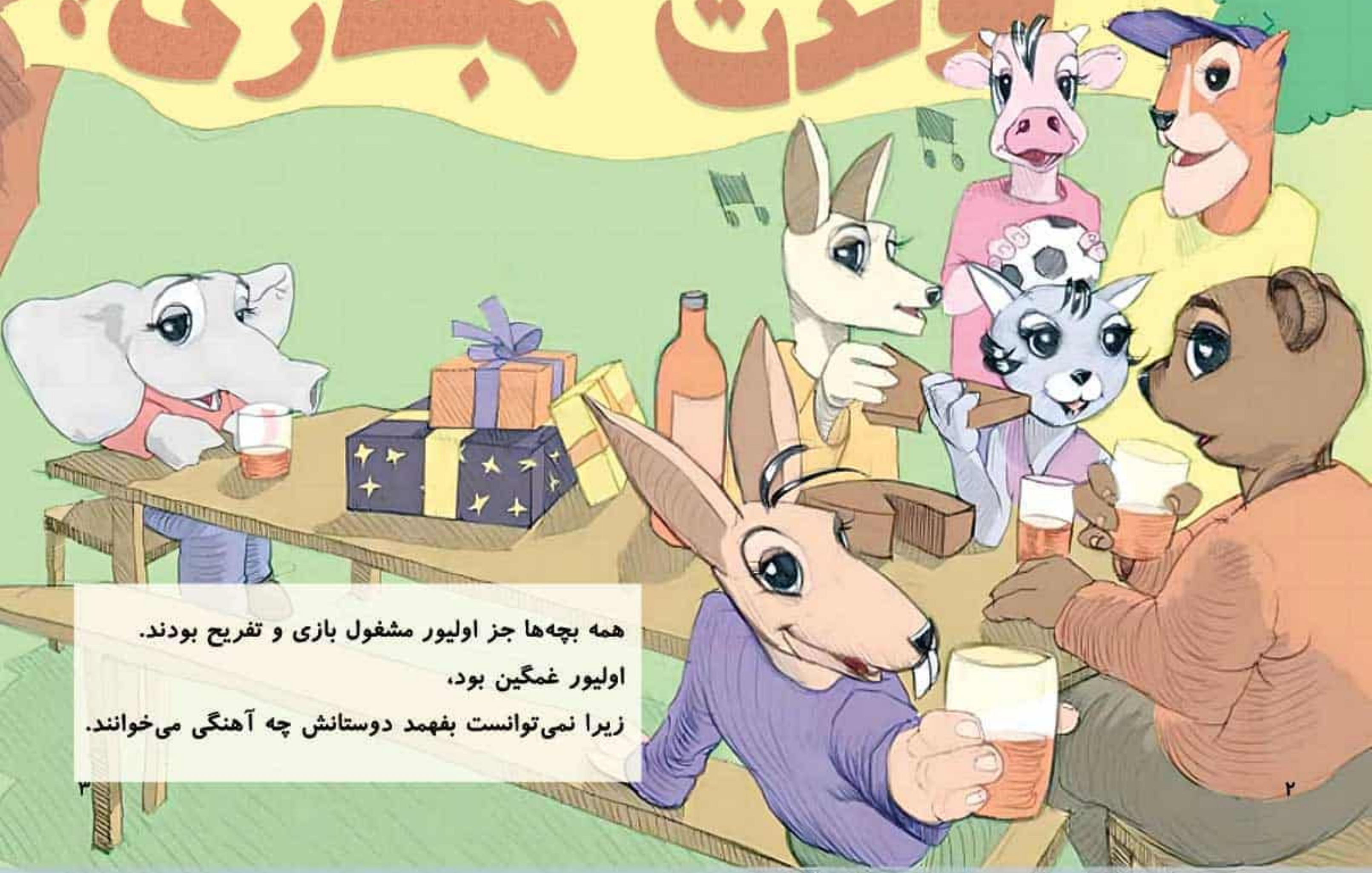

رایانامه: info@booka.ir

تارنما: www.booka.ir

سرشناسه: ریسکی، مورین کسیدی
 Riski, Maureen Cassidy
 عنوان و نام پدیدآور: اولیور سمعک می‌زنه / مورین کسیدی ریسکی؛
 نیکلاس کلاکو؛ تصویرگر نیکلاس بیبی؛ مترجم
 شیرین وافری.
 مشخصات نشر: تهران: بوی کاغذ، دارکوب، ۱۴۰۳.
 مشخصات ظاهری: ۴۰ ص.: مصور (رنگی)؛ ۱۴/۵ × ۲۱/۵ س.م.
 شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۶۰۷۰-۷۴-۴
 وضعیت: فیبا
 فهرست‌نویسی
 یادداشت: عنوان اصلی: Oliver gets hearing aids, 2001.
 یادداشت: مخاطب ۶+.
 موضوع: شنوایی ناقص در کودکان -- داستان
 شناسه افزوده: کلاکو، نیکلاس
 شناسه افزوده: بیبی، نیکلاس، تصویرگر
 شناسه افزوده: وافری، شیرین، ۱۳۶۷ - مترجم
 رده‌بندی دیویی: ۶۱۷/۸
 شماره کتابشناسی: ۹۶۹۳۵۲۲
 ملی

بهارت مبارکی!

همه بچه‌ها جز اولیور مشغول بازی و تفریح بودند.
اولیور غمگین بود،
زیرا نمی‌توانست بفهمد دوستانش چه آهنگی می‌خوانند.

خانم براون، معلم اولیور، برای چندمین بار یادداشتی به او داده بود تا برای مادرش ببرد. وقتی اولیور به خانه رسید، یادداشت را به مادرش داد، بعد رفت و جلوی تلویزیون نشست.

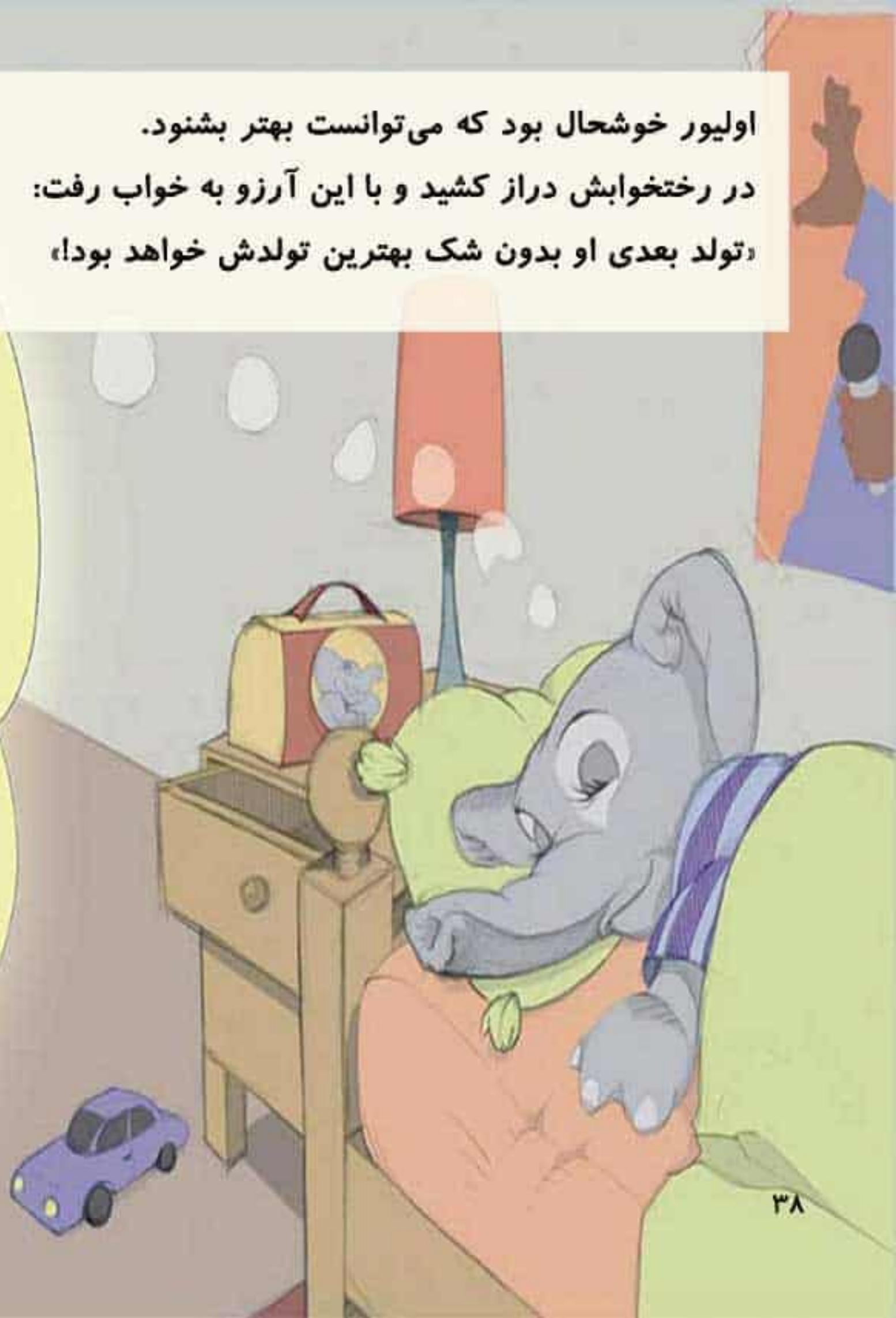
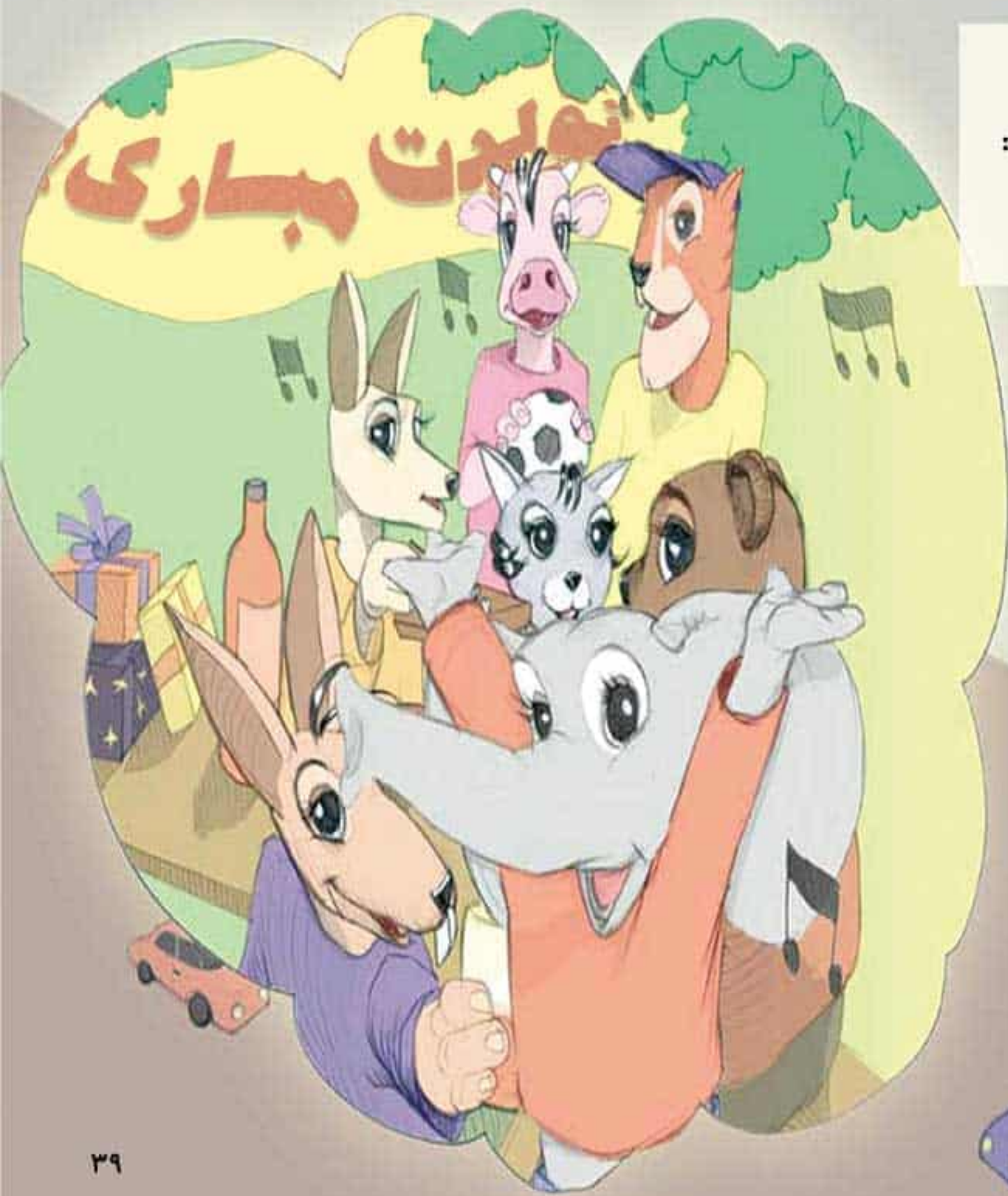
اولیور تماشای تلویزیون را دوست داشت؛ چون یکی از
معدود چیزهایی بود که می‌توانست صدایش را آنقدر زیاد
کند تا بفهمد. اما صدای تلویزیون برای برادر و خواهرش
خیلی بلند بود!

چند هفته بعد، اولیور به مطب شنوایی‌سنجی برگشت تا
سمعک‌های جدیدش را امتحان کند.
روز مهمی بود!
وقتی پدر و مادرش از او پرسیدند که آیا سمعکش را
دوست دارد یا نه، اولیور به آنها گفت: «دیگر نیازی
نیست داد بزنیدا!»

اولیور خوشحال بود که می‌توانست بهتر بشنود.
در رختخوابش دراز کشید و با این آرزو به خواب رفت:
«تولد بعدی او بدون شک بهترین تولدش خواهد بود!»

فهرست ارزیابی (سیاهه) گفتاری و شنوایی که در ادامه ارائه می‌شود، رفتارهای احتمالی را تشریح می‌کند که از کودکان در سنین مختلف انتظار می‌رود. چنانچه عملکرد فرزند شما مطابق با این فهرست نیست شاید نیاز به ارزیابی بیشتری داشته باشید. اگر احساس می‌کنید مشکل یا دلیلی برای نگرانی وجود دارد حتماً به پزشک متخصص مراجعه کنید.

۲ سالگی

کودکان باید بتوانند دستور ساده را بدون نشانه‌های بصری دنبال کنند. آنها باید از انواع کلمات روزمره که در خانه شنیده می‌شوند استفاده کنند. بیشتر کودکان دوساله از خواندن و نشان دادن تصاویر ساده در کتاب لذت می‌برند و وقتی از آنها خواسته شود به آنها اشاره می‌کنند.

۲/۵ سالگی

بسیاری از کودکان قافیه یا آهنگ‌های کوتاه می‌گویند یا می‌خوانند و از گوش دادن به موسیقی یا آواز خواندن لذت می‌برند. اگر بچه‌ها شنوایی خوبی داشته باشند و این اتفاقات برایشان لذت‌بخش باشد، معمولاً به صدا واکنش نشان می‌دهند تا به کسی بگویند که چه می‌شنوند.

۳ سالگی

کودکان باید بتوانند برخی از افعال، حروف اضافه، صفت‌ها و ضمیر ساده مانند «بیا»، «در»، «بزرگ» و «من» را بفهمند و از آنها استفاده کنند. آنها باید بتوانند منبع صدا را پیدا کنند. آنها باید گاهی از جملات کامل استفاده کنند.

۴ سالگی

کودکان باید بتوانند گزارش‌های مرتبطی از تجربیات اخیر ارائه دهند. آنها باید بتوانند دستورهای دومی‌مرحله‌ای را اجرا کنند.

۵ سالگی

گفتار کودک باید قابل درک باشد، حتی اگر برخی صداها هنوز اشتباه تلفظ شوند. اگر واژه‌هایی که به کار می‌رود در حد تجربه کودکان باشد، می‌توانند در گفت‌وگوها مشارکت کنند. آنها باید از ضمیر به درستی استفاده کنند.

۳ تا ۶ ماهگی

کودکان با صدای والدین خود از خواب بیدار شده یا ساکت می‌شوند. آنها معمولاً چشم‌ها و سر خود را در جهت صدا می‌چرخانند.

۷ تا ۱۰ ماهگی

کودکان سر و شانه‌های خود را به سمت صداهای آشنا می‌چرخانند، حتی زمانی که نمی‌توانند آنچه را که اتفاق می‌افتد ببینند. صداها نباید آنقدر بلند باشند که کودک به آنها واکنش مستقیم نشان بدهد.

۱۱ تا ۱۵ ماهگی

کودکان با رفتار مناسب درک برخی از کلمات را نشان می‌دهند. برای مثال، اگر از آنها خواسته شود به اشیائی آشنا اشاره می‌کنند یا به آنها نگاه می‌کنند. آنها در پاسخ به صدا غرغر می‌کنند؛ با شنیدن صدای رعد و برق گریه می‌کنند؛ یا ممکن است در هنگام سرزنش اخم کنند.

۱ تا ۱/۵ سالگی

برخی کودکان شروع به شناسایی قسمت‌هایی از بدن می‌کنند. آنها باید بتوانند چشم یا انگشتان پا را نشان دهند و باید از چند کلمه استفاده کنند. کلمات کامل نیستند یا به طور کامل تلفظ نمی‌شوند، اما به وضوح معنادار هستند.